

Република Србија
УПРАВНИ СУД
16 У. 11232/11
15.12.2011. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Невене Милојчић, председника већа, Мирјане Аранђеловић и Стева Ђурановића, чланова већа, са судским саветником Драгицом Вранић, записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца АА из ..., Ул. ..., раније улица ..., чији је пуномоћник Лазар В. Писаревић, адвокат из Београда, Ул. Краља Милана бр. 60, поднетој против закључка Владе Републике Србије – Административне комисије 14 број 351-3189/2011 од 21.07.2011. године, у предмету грађевинском, у нејавној седници већа одржаној дана 15.12.2011. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба се **ОДБИЈА**.

Образложење

Оспореним закључком одбачена је жалба тужиоца, изјављена против решења Републичког урбанистичког инспектора Министарства животне средине и просторног планирања, број 350-01-00967/1/2010-12 од 14.02.2011. године, као недопуштена. Наведеним решењем Републичког урбанистичког инспектора Министарства животне средине и просторног планирања наложено је Општинској управи општине ... да поништи решење о локацијској дозволи под бројем 351-115/09-02 од 20.09.2010. године, у року од 15 дана од дана пријема овог решења.

У тужби поднетој Управном суду 14.10.2011. године, тужилац оспорава законитост закључка туженог органа због битне повреде правила поступка и погрешне примене материјалног права. Сматра да је у смислу члана 12. став 1. и 213.

став 1. Закона о општем управном поступку имао право на жалбу против решења Републичког урбанистичког инспектора Министарства животне средине и просторног планирања од 14.02.2011. године, како, уосталом, стоји у поуци о правном леку датој у том решењу. Истиче да је давањем погрешне правне поуке, првостепени орган – Републички урбанистички инспектор Министарства животне средине и просторног планирања онемогућио тужиоца да користи одговарајући правни лек и да је тиме повређено начело двостепености у решавању. Указује да су у поступку учињене многобројне незаконитости, за шта су доказ и два различита записника Републичког урбанистичког инспектора Министарства животне средине и просторног планирања и то од 16.08.2010. и 10.02.2011. године, као и решење Министарства животне средине, рударства и просторног планирања од 01.06.2011. године. Предложио је да суд тужбу уважи, а оспорени закључак поништи.

У одговору на поднету тужбу, тужени орган је остао у свему при разлозима датим у образложењу оспореног закључка и предложио је да суд тужбу одбије, као неосновану.

Управни суд је у смислу члана 33. став 2. и став 3. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС”, бр. 111/09), решио предмет спора без одржавања усмене расправе, сматрајући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања.

По разматрању списка предмета, навода тужбе и одговора на тужбу, Управни суд је нашао да тужба није основана.

Правилно је, по оцени Управног суда, одлучио тужени орган када је оспореним закључком одбацио жалбу тужиоца, изјављену против решења Републичког урбанистичког инспектора Министарства животне средине и просторног планирања, којим је наложено Општинској управи општине ... да поништи решење о локацијској дозволи под бројем 351-115/09-02 од 20.09.2010. године, налазећи да се ожалбеним решењем не решава о правима или о правним интересима тужиоца, већ се, у поступку инспекцијског надзора, нижем органу налаже извршење наведене радње. За одлуку коју је донео тужени орган је дао довољне разлоге.

Наиме, према списима предмета и образложењу оспореног закључка,

ожалбено решење донето је у вршењу инспекцијског надзора вишег органа државне управе над нижим органом управе и нема карактер решења против кога се, сагласно члану 12. став 1. и члану 213. став 1. Закона о општем управном поступку (“Службени лист СРЈ”, број 33/97 и 37/01 и “Службени гласник РС”, број 30/10), може изјавити жалба.

Према ставу Управног суда, погрешно упутство о правном леку није разлог за поништај закључка, како се у тужби истиче. Ово стога што погрешна правна поука не представља повреду правних норми, већ очигледну нетачност у закључку која се мора исправити применом члана 209. став 1. Закона о општем управном поступку.

Суд је ценио и остале наводе тужбе, па је нашао да су код напред наведеног, исти без утицаја на другачију оцену законитости оспореног закључка.

Са изнетог, Управни суд је одлучио као у диспозитиву ове пресуде, применом одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима (“Службени гласник РС”, бр. 111/09).

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 15.12.2011. године, 16 У. 11232/11

Записничар
Драгица Вранић,с.р.

Председник већа-судија
Невена Милојчић,с.р.

За тачност отправка
управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ВЈ